

Estatut 2006

Resultats

Sí	73,9%
No	20,7%
Blancs	5,3%
Nuls	0,9%

Participació

49,4%

La composició del TC

12 magistrats

Magistrats progressistes

Magistrats conservadors

Presidenta

María Emilia Casas Baamonde
Lugo, 1950

Pendent de renovació

Vicepresident

Guillermo Jiménez Sánchez
Ciudad Real, 1940

Pendent de renovació

Pascual Sala Sánchez
València, 1935

Javier Delgado Barrio
Osca, 1932

Elisa Pérez Vera
Granada, 1940

Ramón Rodríguez Arribas
Madrid, 1934

Manuel Aragón Reyes
Còrdova, 1946

Vicente Conde Martín de Hijas
Toledo, 1940

Pendent de renovació

Eugeni Gay Montalvo
Barcelona, 1946

Roberto García-Calvo y Montiel
Lleó, 1942

Mort

Pablo Pérez Tremps
Madrid, 1956

Recusat pel recurs del PP

Jorge Rodríguez Zapata
Uruguai, 1948

Pendent de renovació

La presidència té vot de qualitat en cas d'empat

AVUI

L'expresident, impulsor de l'Estatut, aposta per fer una manifestació multitudinària si el Tribunal Constitucional acaba retallant el text

Pasqual Maragall
Expresident de la Generalitat de Catalunya

De BCN a CAT i l'Estatut

Una imatge de la manifestació pel dret a decidir 'Som una nació' del 18 de febrer del 2006 ■ FRANCESC MELCION

al TC

la taula en alguna ocasió, és la d'acatar la sentència i negociar amb el govern espanyol el desplegament d'allò que quedi tocat. El president d'Iniciativa, Joan Saura, afirmava fa poc que si hi ha retallada, s'haurà de refer el pacte polític entre Catalunya i l'Estat. I també obria la porta a plantejar la reforma de lleis orgàniques que topin amb l'Estatut.

La sentència amenaça justícia, finançament, síndic i llengua

El tripartit es va comprometre, en la revisió del pacte de fa uns quatre mesos, a emetre una resposta conjunta i "liderada pel govern". Tot i això, un dels socis, Esquerra, ja treballa amb la hipòtesi de desplaçar al Parlament un pronunciament contra la sentència, que podria anar acompanyat del desplegament *de facto* del nou marc

d'autogovern. Derivar a la cambra catalana una eventual reacció de repulsa implica sumar-hi CiU, que d'entrada no veu malament una resposta del Parlament.

Aquells plans B... lluny

La federació va incloure en el seu pla B a l'últim congrés l'opció de fer una consulta perquè els catalans decideixin si accepten o no una nova retallada. Aquesta possibilitat no s'ha descartat, tot i que sí que s'ha anat refredant. Passa el mateix a ERC, que va aprovar al congrés de l'any passat una esmena dels crítics que insta a "plantar cara" amb una consulta popular. Encara va més enllà i planteja que el Parlament exerceixi "de manera unilateral" el dret d'autodeterminació, via referèndum, si el TC lamina l'Estatut i l'Estat espanyol es nega a negociar amb la Generalitat "el dret a decidir dels catalans". Aquells plans B queden lluny. I la sentència, cada dia més a prop. ■

Hi ha qui pensa que BCN és bona si la bossa sona. Doncs no: el turisme que ve és més aviat de classe mitjana —que per cert és la que ens convé: de classe baixa en tenim un munt i de classe alta no ens en cal perquè no surten al carrer, ni compren a les botigues—. Si compren quelcom és a les botigues de luxe del passeig de Gràcia, perquè amb la crisi el refugi dels calés són l'or, la plata i les joies. Barcelona gasta molt però cobra molt. Jo camino prou per la ciutat —cosa recomanable— i em faig un fart de veure estrangers i fins i tot, de vegades, de parlar amb ells en anglès (la nova *lingua franca*) o el que calgui. Pel carrer, amb els nacionals, estic entre agraït i cansat que em saludin preguntant-me com em trobo. En canvi, els estrangers poc que saben qui sóc. Però anem per feina.

Hi ha qui pensa que l'Estatut ho pot arreglar o esguerrar tot. Mentida; o error, si es vol. Barcelona no serà ni millor ni pitjor amb l'Estatut. Ni Catalunya tampoc. Des que en Ridaó va aconseguir pujar el llistó del finançament fins als 3.500 mi-

lions d'euros, la cosa ha millorat. El problema té més a veure amb l'honor que amb la pesseta, que curiosament és, fins i tot en castellà, un mot d'origen català. Per què deu ser?

La moneda o peça petita era en català la peceta, vet aquí. El que compta són les pessetes i tot el demés són punyetes, diu el català. Però en el fons el que li importa més és l'honor, que diuen que era el credo dels castellans. M'explico. Nosaltres vam fer un Estatut. L'Estatut

Sortirem al carrer 200.000 persones per baixar pel passeig de Gràcia cantant "Volem l'Estatut"

substituïa i desenvolupava la disposició addicional primera de la Constitució. L'Estatut es va aprovar amb el 90% dels vots del Parlament català, però el Parlament i el Senat espanyols el van retallar —no repetiré aquí amb quins suports des de Catalunya—. Després el vam referendar. I ara el volen retocar en el Tribunal Constitucional. Doncs bé: si ho fan, sortirem al carrer 200.000 persones per baixar pel passeig de Gràcia cantant

"Volem l'Estatut", com l'any 1979, crec que era. I si pot ser que vinguin en Llach i en Joan Manuel —fill del Poble-sec i nét d'andalusa o de gent de parla castellana—, la Marina Rossell, la Mayte Martín i la Maria del Mar Bonet. Si volen.

Si jo fos l'amo de l'Estatut (i no ho sóc, però hi vaig participar amb una pila de companys i companys del PSC-CpC, Esquerra, ex-PSUC i CiU) diria: no me'l toquin. Va néixer en un pis de la Via Augusta cantonada Alfons XII, al costat de casa meua, per un acord final entre Ernest Maragall, un xicot de CiU i l'Iceta, si no recordo malament (tot i que l'Iceta al Parlament va dir: "Hi votem a favor, però a Madrid segurament el tocaran"). I tant que el van tocar. És un fill mig bord, però és un fill nostre. Dic tot això a Rupià, Baix Empordà, a tocar, no del pi, però sí de l'olivera de les 7 branques, que em van regalar els Veguers de les 7 Vegueries que havien de substituir les Diputacions Provincials, nom que a mi no m'entusiasma, perquè refereix a una realitat dual: *la Capital* i *las Provincias*. No és això, companys no era això. Si cal, passat l'estiu, tornarem al carrer. ■